

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 37. Prima ejus Apologia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

ejusmodi Senis sermonibus S. Justinus Sæculum II.
ferventem amorem concepit in Prophe- A. C. 150.
tas, & Jesu Christi amicos, cognovitque
in hac sola Doctrina consistere Philoso-
phiam certam, & utilem.

In alio libro inquit: *Ipse ego, cum Do-* Apol. 1. p.
ctrinæ Platonice amore tenerer, nihilomi- 50.
nus, calumnias, quæ in Catholicos evome- edit. 1615.
rentur, audiens, & quod mortem non ti-
merent, nec ea omnia, quæ generi humano
terrorem incutere solerent, intellexi, esse
impossibile, hos Christianos in vitiis, &
amore voluptatis vivere; enimvero apud
me perpendebam; quomodo homo volupta-
tibus immersus, & ita intemperans, ut
etiam gulæ causa carne humana vescatur,
tamen mortem quærat, ut se ipsum his
bonis privet? & quis talis non potius vi-
tam hominis esse perpetuam optaret, seque
Magistratibus Gentilium, & mortis peri-
culo subduceret! quam ut se ipsum defer-
ret, lucis usura privandum? Ita S. Ju-
stinus suæ conversionis argumenta nar-
rat. Postquam Christianorum numero
adscriptus est, Philosophi vestitum, sicut
etiam multi alii, non deposuit.

§. XXXVII.

Apologia I. S. Justin.

Apologiam pro Christianis scripsit Ju-
stinus anno J. C. centesimo quinquage-
simo, cui intrepide hunc titulum
Hist. Eccles. Tom. I. Hh præ-

Sæculum II.
A. C. 150.

præposuit: *Imperatori Tito Ælio Hadriano Antonino, Pio, Augusto, Cæsari; & filio ejus Verissimo Philosopho; & Lucio Philosopho, filio Cæsaris secundum naturam, & Imperatoris per adoptionem, Scientiarum Cultori; Sacro Senatui, & universo populo Romano; in defensionem omnis generis hominum, qui contra jus, fasque odio, & persecutionibus patent; Justinus Prisci Bachii filius, Flavia, seu Napoli Palæstinæ, oriundus, ex numero eorum, qui innocentes ad necem quærentur, hunc supplicem libellum offert.* S. Justinus hic primo Imperatoris Nomina ponit, qui utpote filius adoptivus Hadriani, ejus nomina gerebat; tum duos filios adoptivos Imperatoris nominat; primus erat Marcus Annius Verus, quem Imperator Hadrianus nominabat Verissimum, & qui etiam nomina Aurelii, & Antonini acceperat, postquam fuerat ab Antonino Pio adoptatus; alter ejus filius, nempe Imperatoris Antonini Pii, erat Lucius Cejonius Ælius Commodus Verus Antoninus, filius Lucii Cejonii Commodi Veri, quem Hadrianus adoptatum, Ælium Verum dixerat. Imperatores præsertim a temporibus Hadriani Philosophiæ, & litterarum famam ambiebant, & Nomine Philosophi celebrari gaudebant; quare hunc in modum S. Justinus Apologiam orditur:

Solo

Solo rationis ductu, iis, qui vere pii, & Philosophi dici merentur, missis antiquorum opinionibus, si falsæ sint, nihil vel in pretio, vel in amore præter veritatem esse, intelligimus. Vos, Cæsares! ubique Pii, & Philosophi, ubique Justitiæ custodes, ubique scientiarum fautores auditis; an hæc jure, vel assentatione de vobis affirmantur, res ipsa docebit. Absit enim, ut hac oratione vobis adulari velimus, sed potius ad exactam rationis trutinam obtestamur vestram justitiam, ne vel præjudiciis, vel in superstitiosos propensione, vel humano affectui, vel a multo tempore divulgatis criminationibus cedentes, pronuntietis sententias, nomine vestro, & sapientia indignas. Nobis vero omnino persuasum, neminem hominum nobis nocere posse, quamdiu non convincimur, esse nocentes. Occidere potestis, nocere non potestis. Ne autem quis existimet, temere hæc a me in medium proferri, rogamus, ut de criminibus nobis objectis diligentissime quæstio instituat? si jure probentur, secundum meritum puniamur, & etiam ultra meritum; quod si nihil in nobis puniendum invenire sit, sana ratio vetat, ne ob falsos rumores innocentiam vexetis; vel ut verius dicam, famam vestram corrumpatis, dum non ex justitiæ præscripto, sed invidiæ sensu pœnas infligitis. Legitimam judiciorum formam

Sæculum II. *in eo consistere scimus, ut subditi actorum,*
 A. C. 150. *& verborum suorum fideliter rationem reddant, Principes autem non vi, & tyrannide, sed pietate, & sapientia judicent. Nobis ergo incumbit, vitam nostram, & Doctrinam totius mundi oculis exhibere, ne, quæ crimina in nostram innocentiam ex ignorantia committuntur, si ultra siluerimus; nostra culpa & negligentia committantur; vestri autem officii est, Principes! justos vos esse Judices, toti orbi palam facere; si enim post hanc instructionem necdum, quod justitia postulat, egeritis, nulla erit excusatio, quæ vos coram Deo defendat.*

p. 54.

Ostendit ulterius Justinus; summam esse injustitiam Christianos propter solum Christianorum Nomen condemnare, ita ut, qui se Christianum fateatur, convictus, qui neget, absolutus esse censeatur; quamvis multi essent, qui falso hoc Nomen præferrent, JESU Christi præcepta non servantes; sicut etiam multi essent Philosophi, quibus si Nomen abstuleris, omnem simul Philosophiam deleveris. Inferius inquit; Dæmones Idololatriæ auctores mortem Socrati conscivisse, quia eorum Regnum ex ratione impugnasset; jamque eosdem persequi Christianos, incarnatæ nimirum Discipulos Rationis, quæ est JESUS CHRISTUS. Subjungit: *Eo quod Dæmones non adoremus, Athei dicimur;*

56.

mur; enimvero quod attinet tales Deos, nullum Christianorum esse existimo, qui non liberrime Atheum se profiteatur, nullatenus autem quod attinet Deum verum, qui Justitiæ, Castitatis omniumque cæterarum virtutum, sine ullius vitii commixtione, Pater esse dignoscitur. Cum eodem Patre Filium, qui ab eo missus est, honoramus, & adoramus; ille est, qui nos omnem veritatem docuit, & Spiritum Propheticum. Addit; vitam æternam in Dei societate unicam Christianorum spem esse; eosque post mortem expectare iudicium, non a Radamantho & Minoe, sicut Plato edixisset, celebrandum, sed a Jesu Christo; huic Tribunali omnes homines corpore, & anima esse sistendos, & improbos pœna æterna puniendos. Sæpe Philosophorum, & Poetarum dicta adducit, quod eorum apud Paganos multum valeret auctoritas, ut ostenderet Jesu Christi Doctrinam nec fide indignam, nec a sana ratione alienam. His subjungit sequentia:

Sæculum II.
A. C. 150.

p. 57.

Quando auditis, nos Regnum expectare, imprudentes creditis, nos de Regno humano loqui, cum loquamur de Regno Dei. Idipsum ex eo clarescit, quod Christianam Religionem ultro profiteamur, optime gnari, hanc professionem in Imperio vestro capitalem esse; si enim Regnum terrestris speraremus, profecto negavimus

p. 58.

Hh 3

fidem

Sæculum II.
A. C. 150.

fidem nostram, occultavimus, nos ipsos servavimus, ut eo frui possimus; nunc vero, cum ea, quæ speramus, bona non sint hujus Mundi, vitam nostram parvi pendimus, cujus jacturam facere serius, aut citius ineluctabile est. Nullum hominum genus paci in vestro Imperio conservandæ Christianis aptius est, quos fides sua docet, Mortalium neminem, nec impium, nec avarum, nec proditorem, nec virum probum Dei oculos posse effugere, at unumquemque secundum actionum suarum meritum, aut Salutem æternam, aut æterna manere supplicia. Si hujus rei veritas omnibus esset cognita, nemo, ut opinor, ad modicum tempus vitium eligeret, cujus finem esse ignem æternum sciret; immo nihil esset tam arduum, quod homo prudens non libenter susciperet, ut cupiditatem contineret, & virtutem acquireret, sicque promissa a Deo præmia obtineret. Nec legibus vestris, nec suppliciis impii cohibentur, quia sciunt, vitia sua, & crimina latere vos posse, qui nihil supra hominem estis; si vero firmiter crederent, Deum esse, a cujus vultu nihil eorum, quæ agimus, vel cogitamus, abscondi possit, nunquid vos ipsi mihi concedere deberetis, tunc saltem metu poenarum tales ad frugem reduci posse. Vos vero, Principes! timere videmini, ne omnes probi fiant, & ita vobis homines
desint,

desint, quos puniatis; quæ indoles profecto carnificem magis, quam bonos Principes deceret.

Sæculum II.
A. C. 150.

§. XXXVIII.

Doctrina Christiana.

Tum S. Justinus Doctrinam Christianam explanans, ait; a Christianis adorari primo loco æternum Patrem, rerum omnium Conditorum, secundo loco Filium ejus Jesum Christum, sub Pontio Pilato crucifixum, & tertio honorari Spiritum Propheticum. Ut, Christianos non insanire, demonstraret, licet hominem adorent crucifixum, ait; hominem hunc, esse Rationem supremam, quæ suis sequaces ex toto converteret; aliquando enim, subinfert: *Lascivia delectabamur, nunc vero puritatem amamus; aliquando artis magicæ arcana scrutabamur, nunc solius Dei Bonitati confidimus; aliquando media divitias cumulandi, & aliena rapiendi quærebat, nunc nostra in Confratrum levamen communia facimus. Inimicos nostros odio capitali prosequeremur, nec nisi cum confratribus juxta veterem consuetudinem comedere dignabamur; at post adventum Jesu Christi omnes familiariter convivimus, & pro inimicis nostris preces ad Deum fundimus. Cæterum omnes vires convertendis nostris Persecutoribus impendimus, ut Jesu Christi*

p. 61.

Hh 4

præce-